

TORDENSKJOLD til Noregs?

Familjan hjá Peder Tordenskjold hefur sent dansku stjórnini skriv og biðið um at fáa sarkofagið og jorðisku leivdir Tordenskjolds aftur til Noregs.

Andreas Wessel, verkfrøðingur, sigur, at familjan einki juridiskt

krav hefur; men hóast tað vónar familjan, at mynduleikarnir vilja ganga áheitanini á móti.

— Tordenskjold verður av mongum norðmonnum mettur sum ein tjóðarhetja, og tað er tí meining leyst at hátíðarhalda minnið um hann í Noreg, meðan hann hvíllir í Keypmannahavn, sigur Wessel.

I Noreg liva í dag umleið 40 fólk, ið bera navnið Wessel og meina at vera í ætt við Tordenskjold. Tey eru eftirkomarar av tveimum brøðrum Tordenskjolds.

Valgrunnurin

Valorrustan kostar pening — eins og til valini frammanundan væntar flokkurin, at javnaðarhugað styðja flokkinn við peningi.

Tað ber til at senda pening gjøgnum postin til *Føroya Javnaðarflokk*, postbox 76, Tórshavn

Javnaðarmenn, fiskimenn! arbeidarar! Føroya fólk

Tú kanst koma á tal við menn innanfyri allar staddir um politikk um korini hjá fiskimonnum og arbeidsmonnum. Men tað grettir neyvan, at ikki menn taka tað sum eina sjálfvylgju, at javnaðarmenn verja fiskimenn og arbeidsmenn.

Hetta er komið inn í fólk.

Og einki er sannari, enn at javnaðarpolitikkurin hevur troðkað seg inn í fólk sum tann sjálvskrivaða verjan og talsmaðurin fyri fiskimannin sum hann eisini verður tikin fyri og veruliga er talsmaður arbeidaranna.

Men tað merkiliga hendir tó, at hópur av fiskimonnum arbeidsmonnum, sum ásanna, at javnaðarmenn líka frá fyrsta degi, ið flokkurin varð stovnaður, hevur stríðst fyri fiskimannin og arbeidarann fram um allar aðrar flokkar, kortini val eftir val velur fólkaflokkinn, tjóðveldisflokkinn og sambandsflokkinn. Láturverjarar fyri reidararnar andvegis fiskimonnum og arbeidarum.

So fast bitur vanin, arvurin, traditiónin: pápin og mamman valdu fólkaflokkinn, tjóðveldisflokkinn ella sambandsflokkinn, og so velja eisini vit eftirkomararnir sama flokk og mann, siga tey.

Allir viðganga, at javnaðarpolitikkurin er hin frælsasti, tí hann setur menniskjuna fyrst og leggur allan mátt sín á at fremja livsfrælsisstríðina, hina frælsastu og sterkastu stríðina, hina rættvístu og greiðastu.

Tá ið so er, skuldi tað ikki verið so trupult at savnað fiskimannin og arbeidsmannin og allar føroyingar, sum seta livsrúmdina, livsfrælsisð høgt, um javnaðarstevnuna.

Sum fótur í hosi hevur tað ikki verið. Men tað hevur gingið stórliga framá. Flokkurin er ikki meiri enn 40 ára gamal, hevur havt ein samlaðan borgarligan front imóti sær, sum hevur stríðst grimliga og eirðarlest. Men kortini er javnaðarflokkurin í dag tann størsti flokkurin í Føroyum.

Vit javnaðarmenn skulu bara ikki gevast, so vinna vit at enda ein reinan meirluta ella eina so sterka støðu, at hinir flokkarnir ikki kunnu koma uttan um okkum.

Arbeidari sum fiskimaður, allir veljarar, sum seta tað menniskjaliga livsfrælsisð høgst, nú til stríð fyri okkara hugsjón, hús úr húsi, mann av manni! Gera vit tað, skal tað ikki gretta, at vit bera sigurin heim — ganga aftur eitt stórt framlop fram!

Hvor skuldi sagt, at Petur Joensen hjá Simun Peturi í Skopun er sjeiti ár, tá ið tú sært hann koma gangandi, so rankan sum eitt ljós.

Og eingin hevur meiri grund fyri at gleðast yvir Peturs ungdomsliga útsjón og sinnalag og at ynska honum av hjarta til lukku, enn vit, vinir hansara og partamenn, tí tað kann uttan at ganga nokrum ov nær av sonnum sigast, at Skopun hevur ikki átt og eigur ikki heitari og skilabetri stríðsmann fyri arbeidararstríðsluna, sosialismuna enn Petur hjá Simun Peturi. Og aftrat hesum heiðuri — og stórra heiðuri enn at vera sosialistur gevst ikki — kunnu vit leggja aftrat, at sum fiskimaður, sum arbeidari og kammirátur sigur eingin fremri enn Petur.

Tú kanst hitta norðoying, suður-oying ella bygda- og oyggjarmann Peturs — allir hava bara le-vorð at bera honum, og mangir kunnu takka honum fyri ta sosialistisku hugsjónina.

Sum ein hin fremsti stríðsmaður og kammirátur okkara millum takka vit tær Petur og ynska tær mong góð árin enn at stríðast fyri okkum!

Vinur,

KUFFERT

GÓÐ, BILIG og VØKUR

á goymslu.

Pf. Maria Poulsen, & Co.

tlf. 2000.

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Eg sá so dána staðið, teir skuldu loypa niður á, ætlandi einar 700 metrar niðari, helt tann gamla kassan á beinum kjóli og gav tekin til teirra aftan fyri: »Lat teir loypa.« Og av tilvild snarði eg mær á, tað var hættisligt, men eg noyðdist at siggja teir fara.

Charlie var fyrstur. Tað var órandi at siggja tann stóra blámannin stiga útum stormkrýndu dýrnan so lættliga sum tað skuldi verið ein bussur, hann fór út úr. Stýrimaðurin hevði rópt »eitt!«, og áðrenn ljóðið var tagnað, var maðurin longu horvin. »Tvey!« rópti stýrimaðurin og taldi sekundini. Faðir Doonan risti kross fyri seg, legði hendur saman og tveitti seg sum eitt, ið fyrstu ferð skal royna at bolta rút ... vindurin tók hann sum eina fjøður, og vekk var hann. Frobisher stóð í durunum so undarligur at siggja; eg dugi ikki at siga, um tað var av bangisli ella at kroppur hansara var stívnaður.

Hann lat seg bara detta spakuliga fram á grúgvu, og vindurin gjordi rest. Hann kvær, kanska í skjótara lagi, tí enn hevði stýrimaðurin ikki sagt »trý«.

Marcel var síðstur, og nú ið lagsbrøður hansara vóru burtur, hópandi hann afturá og ívaðist. Stýrimaður rópti »fýra!« —

Marcel fórkaði seg eitt sindur inn eftir og hevði hug at smokka saman, tað sá út sum hann skuldi vilja illa sovið. Eg sveittaði av at siggja neyð hansara — hvat skuldi hann armingin gera millum tilíkar hetjur? Í garðinum hjá rossasaktaranum, har átti hann at vera. Biðaði hann bert eitt sekund aftrat, so var óveint, og eg hevði so latið hann verið eftir. Men stýrimaðurin setti knæði móti lendum hansara og trýsti á, tó ikki so bondskliga, og Marcel reykt út av durunum, og hann tóktist taksamur um hjálpina, rett sum tann deyðadømdi ynskir, at bøðilin skal gera skjótt av. Stiklandi hvarv hann.

So tóku teir navigatørurin og stýrimaðurin eftir hurðini, fingur strevað hana afturi og stongda, og nú var so vælsignað stillt. Eg rendi beint upp í ský og sá tað aftur á teir triggjar. Eg sá tey trý fallskýggini, longu víðopin og við smáum prikkum undir, reiggjandi sum í stormi. Eg sá einki til tann fjørða — ætlandi Marcel — men eg sá eitt daga út úr roykdungunum, eitt sum sipaðist blómu, ið er um at lata seg upp. Tað ið hekk undir har, sveiggjaði ræðuligt. Mær tykti hjartaliga synd í honum.

So dalaðu tær fyra rundu bløðrurnar væl frá hvorjari aðrari niður gjøgnum tann marglitta roykkin og hvurvu sum

skuggar, smeltaðu burtur fyri eygum mínum. Eg sá teir ongan tíð aftur.

... .

3. partur

Flogskiparin sá teir fyra dala niður og hvørva í royktrámi. Eini tveir melanesaravítar á sjúkrahúsinum sá teir koma úr skýnum og leggja seg niður sum leyvið, ið dettur av um heystið. Róp kom í. Doktor Wexler segði mær, at tey høvdu hoyrt maskinuna uppi yvir, men tá ið hesir fyra komu, vóru tey so bilsin og hjartskipt, at tey vóru um at falla í óvit. Hann rann út í garðin saman við fallskýggi unum, ið hvuvu aftanfyri víðabularnar. Tey høvdu gjørt seg til at fara — øll; börnini høvdu staðið í garðinum, so tey kundu vera tald og eftirhugað — og sjónin hevði gjørt fyrirstöðukvinnuni mestu gleði.

Hon trúði fult og fast uppá mirakul. Dr. Wexler hoyrði hana teska fram fyri seg — meðan hon helt hendur saman sum í bøn: »Vit skulu hava fyra koppar aftrat, tí englarir koma at drekka millummála við okkum.«

Men áðrenn dr. Wexler fortaldi meira, segði hann fyrst frá tí, ið hent var teimum haruppi. Tá ið fjallið fekk illt í búkin, vóru tey sjálvandi illa við. Tey høvdu ongantíð vita av fyrr. Og so fór tað at ropa so ræðuliga. Herðindini vóru verri og verri allan seinnapartin. Í skýmingini fóru tey upp á tekjuna og sá tann hótandi roðan uppi yvir

gosholinum. Tað var ikki mikið av svøvn til náttina.

Tað var ringt — mitt á nátt er gos ræðuligt at skoða, er tað enn nokk so lítið. Og her vóru bæði eldur og tann ræðuliga brakanin frá teimum stóru víðabulnum, ið stóktust sum eldförspinnar av framfossandi grót streyminum. Tibetur var tað hin síðan av fjallinum sum lá undir — fyrirstöðukvinnan skundaði sær at gera tað eisini til mirakul. Okkara megin var bert roykur. Henda kvinna ræddist ikki goshjallið. Hon skræddi börnini upp. Hon helt tað var betri fyri tey, enn at lata tey liggja í angst. Og so fingi vit ein drekkamunn øll.

Duga tygum at hugsa tygum hetta? At sita í náðum og fáa sær, meðan foldin goysur (satt at siga fekk eg mær triggjar koppar).

Á miðdegi dagin eftir skiltu vit, at nú bar ikki til longur. Um ikki fjallið hesu megin skrændaði, so vóru vit í hvussu er at kvalast av roykkinum. Dagin fyri høvdu vit hoyrt flog stutt uppi yvir okkum, men vit sá tað ikki, helst høvdu teir heldur ikki sæð okkum. Har var einki at vera eftir, intill vit vóruð steikt livandi — ella kanska sjóðað til komandi tíðir í potti av kókandi gróti, eins og tey vóru í Pompeji. Fyrra málðigjór áttu vit, og vit høvdu almikið av mati; so vit fóru at gera okkum til. Tær báðar sjúkrasysturnar Sonia og Camilla (Sonja er heilur og Camilla hálvur melanesari) gjørdur börnini til at fara til gongu. Hin

gamli, ið var til hjálpar, rymdi um náttina.

Av teimum átta og tjúgu óvitunum vóru fyra heilt avlamin og vóru ikki gnoguförir. Vit riggaðu saðlar av váðum og koddum, so teir kundu riða á múldjórnum.

Tá ið ringast stendur til, kunnu fólk meira enn ta vanliga. Fyrirstöðukvinnan var ikki til at víka úr sinum góða lag. Hon fekk börnini at halda, at tey skuldu fara stuttleikaferð, og tey vóru ikki petti bangin. Eg visti einki um, antin vit sluppu oman eftir ella ikki; roykur kom nú eisini niðaneftri — ringt tekin, sum helst segði frá, at vegurin mundi vera farin, ið hvussu er fyri ein part. Vit vónaðu at sleppa so væl, at vit kundu komið okkum úr roykkinum; og at so fólk kanska kom at leita eftir okkum. Kortini læt eg fyrirstöðukvinnuna vita, at eg helt ikki tað varð leingi, intill fólk ið fór av oynni.

Og so hoyrdist flogið aðru ferð; tað fleg í runding, men vit sá tað ikki, fleg so út yvir sjógvn og kom aftur. So hvarv tað. Men har lá okkurt eftir tað. Börnini varnaðust fyra balling, ar, sum komu dattandi niður gjøgnum roykkin. Eg sá teir fyra solhattarnar dala, verða forðar av vindinum og so hvørva millum tróini. Eg hugaði hetta var okkurt, vit skuldu hava, sum teir blakaðu niður — intill ein av ballingunum tók at sprakla og reisa seg upp.

(Framhald)